

VRIEND

Ongeveer een jaar nadat mijn vader was overleden, leerde mijn moeder een man kennen.

Ria en ik werkten bij een bandenbedrijf in Amersfoort en er stond vanuit de personeelsvereniging een feest gepland. Familie mocht mee, dus we vonden het wel een mooie gelegenheid om onze moeder mee te vragen. We dachten: dan heeft ze wat afleiding en hoeft ze niet alleen thuis te zitten, want je weet nooit wat ze daar weer gaat ondernemen. We waren ons er echter niet van bewust, wat deze avond voor ons teweeg zou gaan brengen en wat voor een wending in onze situatie thuis zou ontstaan.

Mijn moeder had het ogenschijnlijk erg naar haar zin op het feestje. Ze danste en praatte met iedereen. Naar buiten toe was ze de vrolijke en vriendelijke vrouw.

En toen kreeg ze opeens contact met hem, een man van Indische afkomst met een slome en niet erg pientere uitdrukking. Hij was weliswaar dertien jaar jonger, maar dat mocht denk ik de pret niet drukken. Ze feestten samen tot diep in de nacht. Ik vond het helemaal niets, maar ze voelden zich tot elkaar aangetrokken.

Het duurde niet lang of hij trok bij ons in. Dat was zo onwerkelijk. 's Avonds zat er gewoon iemand bij ons op de bank en ging met mijn moeder naar bed. Mijn moeder had niets met ons besproken en ook niet gevraagd wat wij ervan zouden vinden. We hadden het maar te accepteren.

Ik vond het helemaal geen leuke man, maar ergens vond ik het ook wel best, want nu zou mijn moeder niet meer zo op Ria en mij gefocust zijn, dacht ik.

Niets was echter minder waar. Het werd alleen maar moeilijker en gecompliceerder. Het was een aparte relatie. Ze hadden vaak ruzie en regelmatig werd hij de deur uitgezet. Zelfs gooide ze een keer zijn spullen van boven naar beneden uit het raam op de straat.

We waren van de regen in de drup geraakt. Mijn moeder was erg jaloers en zag overal wel een aanleiding in om te denken dat hij haar bedroog. Na de ruzie, vaak een dag later, zat hij weer bij ons in de woonkamer, net of er niets was gebeurd.

Een aantal maanden later ging ik met Erdo trouwen en kon ik gelukkig het huis verlaten. Ik was erg opgelucht en hoopte dat ik nu wat meer rust en veiligheid zou gaan ervaren. Ik besepte toen echter niet dat Ria bij hen achterbleef en alleen de klappen moest opvangen. Later heeft ze me verteld dat ze zich altijd erg aan mij had opgetrokken en aan mij hing. Toen ik het huis uit ging, heeft ze zich erg eenzaam en verlaten gevoeld.

SCHAAMTE

Hoe ik ook mijn best doe, in alle situaties die ik me nog kan herinneren, kan ik niet bedenken waar mijn moeder was. Was ze erbij of niet? Ik weet het niet.

Misschien heb ik haar buitengesloten vanwege al mijn gevoelens van teleurstelling, eenzaamheid en verdriet. Dat was misschien nodig om te kunnen overleven.

In mijn tienerjaren bevond ik me op een kruispunt tussen jeugd en volwassenheid. Terwijl ik opgroeide en steeds meer verantwoordelijkheid kreeg, merkte ik dat mijn moeder niet altijd de steun en begeleiding bood, die ik nodig had. Het voelde alsof ik mijn eigen weg moest zoeken zonder de warmte en het begrip van mijn moeder om me heen. Dat zorgde voor een gevoel van eenzaamheid en ik begon me af te sluiten voor de pijnlijke momenten waarin ze afwezig was, mentaal of fysiek.

Soms schaamde ik me voor mijn moeder. Zo herinner ik me die ene dag. Het was mooi weer en Erdo en ik hadden met Ria, mijn moeder en haar vriend afgesproken om naar het strand te gaan. We merkten dat er spanningen waren tussen mijn moeder en haar vriend. Op het laatste moment besloot mijn moeder dat ze niet mee zou gaan. Ze verwachtte dat haar vriend dan ook thuis zou blijven, wat we stilletjes ook hoopten. Hij besloot echter om mee te gaan.

Dit voorval drukte natuurlijk weer gelijk een stempel op onze dag, maar we probeerden het van ons af te zetten en er een leuke dag van te maken.